

[Kaj Hansen]

Jeg har en bemærkning til hr. Keld Andersen, som sagde, at hr. Salicath fra Boligselskabernes Landsforening og jeg var meget enige, når det drejer sig om at påpege de store skattemæssige fordele, som visse ejere af parcelhuse har, for det er kun visse ejere af parcelhuse.

Hr. Keld Andersen kan bare tage oplysningerne fra Danmarks Statistik, og så kan han jo se, hvilke indkomstgrupper der har de største fradrag, og så vil han opdage, at almindelige lønindtægter har et gennemsnitligt fradrag på ca. 11.000 kr.–12.000 kr.

Men så kan han jo prøve at se på, hvad indtægtsgrupper på 120.000 kr. og opefter har i skattefradrag. De har det firdobbelte. Det er selvfølgelig en asocial ordning, at jo større indtægt man har, des flere penge har man råd til at låne, og dermed kan man sikre sig store skattefradrag. På den måde undgår man i virkeligheden progressionen i stats-skattelovgivningen. Det er jo sandheden om den sag.

Så bliver jeg nødt til at bedrøve hr. Bernhard Baunsgaard med, at hverken han eller hans parti eller de øvrige forligspartier fra 1974 kan klare frisasag ved at sige, at de ikke kunne finde ud af det. De kunne ikke finde ud af, hvordan man kunne skille erhvervs-mæssige renter fra private renter, og så blev der altså ikke mere ud af den sag.

Men der var jo en del andet, man i enighed havde vedtaget der skulle gøres noget ved. Det var ikke alene spørgsmålet om renter af gæld. Må jeg have lov at nævne det igen? Man sagde: ved udarbejdelse af disse forslag skal udvalget drage omsorg for, at de samtidig udformes således, at de modvirker de nuværende reglers inflationsvirkninger, begrænser interessen for gældsstiftelse i fast ejendom, sikrer husejerne mod bratte ændringer i deres boligudgifter, sikrer en høj grad af bevægelighed på boligmarkedet og sidst, men ikke mindst, fører til en ligestilling af ejere og lejere.

Kunne man heller ikke finde ud af det, eller hvad var årsagen til, at der ikke kom forslag frem?

Ib Christensen (DR):

Hr. Keld Andersen mente fuldstændig skræsligt, at det sandelig ikke var skattefordelen, der gjorde, at folk gerne vil have

egen bolig. Nej, det var, fordi de ville have deres eget hus med have, det var det, der var det afgørende. Det er der ingen tvivl om. De undersøgelser, der er lavet om folks boligønsker, viser, at det store flertal ønsker deres egen bolig, men netop derfor er det jo så krepert, at man har nogle skatteregler og en manglende løsning af jordproblemet, der gør, at det efterhånden bliver så ufattelig dyrt at erhverve egen bolig. Dermed er vi inde på det centrale.

Det kan dog ikke være undgået hr. Keld Andersens opmærksomhed, at der gang på gang i aviserne er annoncer fra ejendoms-mæglere: erhverv det og det hus, og har du den og den indkomst, så får du den og den skattebesparelse. Altså en skattemæssig fordel, man får, når man erhverver egen bolig, på grund af de skatteregler, vi har, og en fordel, man får lov til at betale blodigt for, fordi denne fordel selvfølgelig kapitaliseres. Sådan er sammenhængen.

Det har ikke noget at gøre med, om folk hellere vil bo i ejerbolig eller i lejerbolig. Nej, det har noget at gøre med, at der er en skattemæssig favorisering, hvis man ejer sin egen bolig, over for dem, der ikke ejer deres egen bolig. Dette er en kendsgerning.

Så siger hr. Hagen Hagensen, at denne lejeværdi er en fiktiv værdi. Nu er mit hus steget knap ½ mill. kr. i løbet af de 15 år, jeg har ejet det, og det er sandelig ikke særlig fiktivt, hvis jeg går op i sparekassen og beder om at få det belånt. Så kan jeg måske få et par hundrede tusinde kroner ud af det, og de penge er sandelig ikke fiktive.

Hvis jeg skal sælge mit hus, fordi jeg skal flytte til en anden by, ja, så kan jeg få 600.000–700.000 kr. for det måske, og det er ikke fiktivt, selv om jeg kun gav godt 100.000 kr. for det, da jeg i sin tid byggede det. Det er ikke min personlige opsparing, det er den allermindste del af det. Det er jo en kendsgerning.

Altså, der er et afkast, der er en værdi, selv om det ikke er noget, man får i kroner og øre, og det er derfor, vi siden 1903, da vi blev belemret med det ulyksalige indkomst-skattesystem, har haft dette system, for ellers ville de fordelingspolitiske uligheder have været endnu mere urimelige, end de er.

Vi fik heller ikke noget svar på, hvordan de konservative vil skaffe det provenu ind, som deres forslag koster. Det var 400–500